

εἰς τὸν ἀπέφυγε καὶ ὤρμησε κλονιζομένη πρὸς τὸν ἄλλον.

Στάσου! στάσου! ἀνέκραξαν οἱ συγγενεῖς, τί κάμνεις; ἐτρέλλαθης; αὐτὸς εἶπαι ὁ Φραγκίσκος ὁ χρυσοθῆρας!

Ἡ νεάνις ἦτο ἤδη πλησίον τοῦ ξένου, ὅστις ἔμενον ἐκείνητος ὡς βράχος, καὶ ἅμα τὸ ὄνομα τοῦτο προσέβαλε τὸ οὖς της, ἔπασσε ἡμιθανὴς εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἡ ἐκ τούτου ἐπισυμβᾶσα σύγχυσις εἶναι ἀπερίγραπτος. Μετέφερον τὴν Λελίαν ἀναισθητὸν σχεδὸν εἰς τὸν οἶκον. Οἱ συγγενεῖς ὅλοι ἐκ συμφώνου μετὰ πολλοῦ κόπου κατάρθρωσαν νὰ καθυπαχάσωσι τὸν πατέρα, ὅστις ἤθελε νὰ φονεύσῃ τὸν χρυσοθῆρα. Ὁ Φραγκίσκος ἔμενεν ἐπὶ τινὰ χρόνον σιωπηλὸς καὶ τοῖσι μὲν, τοὺς βραχίονας ἔχων ἐσταυρωμένους ἐπὶ τὸ στήθος, ἀλλ' ὅταν τέλος αἱ κατ' αὐτοῦ ἀραὶ καὶ ἔρρις τοῦ πατρὸς ἔπαυσαν, διότι αἱ δυνάμεις τοῦ γέροντος εἶχον πλέον ἐξαντληθῇ, τότε πλησιάζας εὐτόλμως πρὸς αὐτὸν, τῷ εἶπε.

— Ἀνέχομαι ἀπὸ σέ τὰς ὕβρεις ταύτας· ἤξεύρεις καλύτερα οἱ ἄντιων ἐξ αὐτῶν εἶμαι ἄξιος, τοῦτο εἶναι μᾶλλον δυστύχημα τῆς θεοῦς μου παρὰ ἰδιὸν μου σφάλμα. Ἀν δὲ ὁ τιμωρὸν τὸν αὐθάδη καὶ ὁ ἐπιδοῶν περιφρόνησιν ἀντὶ περιφρονήσεως, καλεῖται μακροῦρος, τότε εἶμαι καὶ ἐγὼ μακροῦρος. Ἀλλ' οὐλοῖς ἄνθρωπος ὀνομάζεται ἀλήτης ὅταν διαμένῃ εἰς τὸν τόπον τῶν προγόνων του καὶ ἀκολουθῇ τὸ ἐπιτήλειμά των. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ ὀλίγον σημαίνουν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ ἀληθὴς πρὸς ἐμὲ ἀποστροφή μου προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι εἶμαι πτωχός, καὶ τοῦτο, ὡς βλέπεις, εἶναι ὀλίγον σκληρόν. Ἐάν ἤθελον νὰ εὐεχυθῶ τὴν θυγατέρα σου ἄνευ προικός, ἡδυνάμην νὰ τὴν λάβω καὶ χωρὶς τὴν ἀδειάν σου, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ τὴν ἐρῶ μᾶλλον εἰς τὸ ἄνδρον αὐτὸ ἄνθρωπάριον, παρὰ νὰ ἐκθίσω τὸ ἄθωον τοῦτο καὶ τρυφερὸν πλάσμα εἰς τὴν πενίαν καὶ τὰς δεινοπαθείας ζωῆς ὅποια ἡ ἰδική μου. Διὰ τοῦτο ζητῶ ὅχι μόνον τὴν θυγατέρα σου, ἀλλὰ καὶ προικὰ τινα, ὅσῳ μικρὰ καὶ ἂν ᾖ· καὶ εἰ ἔχεις τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃς τι παρ' ἐμοῦ. Ἡ κόρη εἶναι ἀρκετὰ νέα εἰσέτι, καὶ τίποτε δὲν ἐπιταγχύνει τὸν γάμον της. Δός μοι ἐνὸς ἔτους προθεσμίαν, ἐνὸς μόνου ἔτους, προσδιώρισον ποτὸν τι εὐλογεσθῆναι καὶ, ἂν μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας, δὲν μετρήσω εἰς χεῖράς σου τὸ ποσὸν τοῦτο, ὑπόσχομαι ἐντίμως νὰ παραιτηθῶ πάσης ἀπαιτήσεως ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ ἡ προτίμησις τῆς θυγατρὸς σου μοι δίδει δικαίωμα.

— Καλλίστα, ἀπεκρίθη ὁ γέρων ὅστις εἶχε προηγουμένως λαλήσει, εἰμεθα σύμφωνοι. Ὅπως δὲ πρὸς τὸ εἶπε ἤθελε παρέλθει μετὰ τῶν ἀρραβάνων καὶ τοῦ γάμου. Ἐάν ὁ Φραγκίσκος, μετὰ ἔν ἔτος ἀπὸ τῆς ἡμέρας, πρὶν τὸ ὀρολόγιον σημάνῃ μεσονύκτιον, καθίσθῃ ἐδῶ, εἰς νόμισμα ἢ εἰς χρυσὸν ἀκατέρχαστον, τὴν ποσότητα τὴν ὁποίαν ἤμην ἔτοιμος νὰ καταθέσω ὡς μερίδιον τοῦ ἐγγόνου μου, ἐν ὀνόματι ὧων κηρύττω ὅτι οὐδεμίαν θέλει ἀπαντήσῃ ἀντίστασιν εἰς τὴν ἐλήθειαν τῆς κόρης, ἐὰν ἡ θέλησις αὕτη διαρκέσῃ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον. Ἡ ποσότης εἶναι τριῶν χιλιάδων λιβρῶν.

Γέλως περιφρονήσεως καὶ ἐμπαιγμοῦ ἠγέρθη μετὰ τῶν συγγενῶν.

— Ναι, ναι, εἶπον ὅλοι ὁμοφώνως, ὀρθότατα ἐλάλησεν ἡ εὐγενία του· ἄς φέρῃ ὁ χρυσοθῆρας τρεῖς χιλιάδας λίβρας, καὶ ἄς νυμφευθῇ τὴν Λελίαν. Κύρ Νικολό, ἡ πρότασις εἶναι γενναία, ἐπιτρέψον μας νὰ μεσιτεύσωμεν ὑπὲρ τοῦ Φραγκίσκου, καὶ νὰ σοῦ ζητήσωμεν τὴν συγκατάθεσιν σου.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ χρυσοθῆρας μετὰ ταραχῆς ἅμα καὶ ὀργῆς, τὸ ποσὸν τῶν τριῶν χιλιάδων λιβρῶν... Ἀλλὰ τὸν διέκοψαν διὰ καγχασμῶν γέλωτος.

— Γενναία πρότασις, ἀνέβόσταν οἱ συγγενεῖς· δὸς τὴν συναίνεσίν σου, Κύρ Νικολό!

Πολὺ καλὰ, παραδέχομαι, ἀπεκρίθη ὁ Φραγκίσκος μετὰ ὑπεροψίαν καὶ ἀγανάκτησιν, καὶ ἀπεσύρθη μετὰ κατεσπαραγμένην τὴν καρδίαν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀξιοσημείωτος μεταβολὴ παρατηρήθη εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ χρυσοθήρου ὅχι μόνον ἀπεσύρθη τῶν συναναστροφῶν τῶν συνεταίρων του, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν τιμίων ἀνθρώπων, ὅσοι τὸν εἶχον παραδεχθῇ εἰς τὰς οἰκίας των, εἴτε χάριν τοῦ φωνητικοῦ του ὄργανου, εἴτε χάριν τῆς κοσμίου του διαγωγῆς. Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐνησχολεῖτο ἐντόνωσις εἰς τὸ ἔργον του· αἱ δὲ μεταβολαὶ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους οὐδὲν ἔμπεδίζον αὐτὸν τῆς ἐργασίας. Οὕτε αἱ καταγίδες, οὕτε αἱ βροχαὶ τὸν ἠνάγκασαν ποτὲ ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὴν καλύβην του. Καθ' ἑκάστην, καὶ μάλιστα καὶ τὴν νύκτα πολλάκις, τὸν εὕρισκον εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰ ὄρη, ἢ εἰς τὰς ὄχθας τῶν χειμάρρων, ὧς καὶ αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ βλέπῃ τὴν προσφιλεῖ τὴν Λελίαν, σπανίως ἀπελάμβανε τὴν ἡμέραν. Ὁ χρυσὸς μόνος ἦτο ὁ ἡμερήσιος αὐτοῦ διαλογισμὸς, ὅτε δὲ τὴν νύκτα συννητῶντο εἰς τὴν ἐρῆμιαν, λέξεις μόνον τινὰς παρηγορίας καὶ ἐλπίδος ἀντήλθαι. Ἡ δυστυχὴς Λελία ἐξεφράζετο διὰ δακρύων καὶ στεναγμῶν, ἀλλ' ὁ χρυσοθῆρας ἐφαίνετο πλήρως ἐνθουσιασμοῦ καὶ σταθερᾶς ἐλπίδος.

Ἐν τοσοῦτῳ αἱ ἡμέραι καὶ αἱ ἐβδομάδες παρήρχοντο, ἡ σελήνη ἀνενέωνε τὴν πορείαν της, τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἐπλησίαζε, καὶ μέγα μέρος τῆς ποσότητος διέμενον εἰσέτι εἰς τὰ σπλάγχχνα τῶν ὀρέων. Αἱ ἐλπίδες τοῦ χρυσοθήρου ἡλαττοῦντο ἡμέρα τῇ ἡμέρα. Δὲν ἠδύνατο ὁ δυστυχὴς πλέον νὰ ἐκφράσῃ οὐτεὶ καὶ αὐτὴν τὴν παρηγορίαν, ἥτις καὶ ἐκ τῶν ὀνείρων του εἶχεν ἐκλείψει. Καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀθυμίας περιέβαλλε τὴν Λελίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅτε αὐτὴ τὸν ἠρώτα τὰ περὶ τῆς ἐργασίας του, ἔπειτα ἀπεμακρύνετο μετὰ σπουδῆς, ὅπως ἀναλάβῃ μηχανικῶς ἐργασίαν ἄνευ ἐλπίδος.

Ἀλλόκοτος καὶ μάλιστα ὑψηλὴ πολλάκις εἶναι ἡ σπουδὴ τοῦ γυναικείου πνεύματος. Ἡ ὑγεία τῆς Λελίας εἶχε προσβληθῇ ἐκ τῶν ἐκτεθέντων συμβάντων. Αἱ παρειὰί της ἦσαν ὠχρεαὶ καὶ τὰ μέλη της ἐξησθενημένα· ἤδη ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα τῶν κροφῶν μετὰ τὸ ἐραστοῦ της συνετεύεσκον εἶναι ὅλους διαφορὸν. Ὅσον ὁ χρυσοθῆρας περιεβάλλετο ἀπὸ θλίψεως, τόσον ἡ ἐπιτυχία ἐφαίνετο ἀδύνατος· ἀλλ' ἡ Λελία ἐφαίνετο